

“Bir İnsanın Anavatını, Çocukluğudur.” (Epictetus)

Bir gün seminere başlamadan önce kısa boylu güler yüzlü birisi geldi, Hocam elinizi öpmek istiyorum, dedi. Ben el öptürmekten pek hoşlanmadığım için, yanaktan öpüşelim, dedim, öpüştük. Aramızda şöyle bir konuşma yer aldı:

- Hayrola, neden elimi öpmek istedin?

- Hocam, üç yıl önce sizin bir seminerinizi katıldım. Hayatım değişti. O seminerden sonra daha mutlu bir ailem var ve size teşekkür etmek istiyorum; onun için elinizi öpmek istedim.

- Ne oldu, nasıl oldu?

- Üç yıl önce şirketimizin organize ettiği iki günlük bir seminerde bizimle beraberiniz. O seminerin bitişine doğru dediniz ki, “Bir insanın anavatını çocukluğudur. Çocukluğunu doya doya yaşayamamış bir insanın mutlu olması çok zordur. Bir annenin, bir babanın en önemli görevi, çocuklarının çocukluğunu doya doya yaşamasına olanaklar yaratmaktır.”

Bir süre sustu, bir şey hatırlamak ister gibi düşündü, sonra konuşmaya devam etti:

- Hatta daha da ilerisi için söylediniz; dediniz ki, “Bir ulusun en önemli görevi çocuklarının çocukluğunu doya doya yaşamasına olanaklar yaratmaktır.” Ben bir baba olarak sizi duyduğum zaman kendi kendime düşündüm: Ben bir baba olarak çocuğumun çocukluğunu doya doya yaşamasına fırsatlar yaratıyor muyum? Böyle bir sorunun o zamana kadar hiç aklıma gelmediğini fark ettim. Ben ne yapıyorum, diye düşündüm. Benim yaptığım sanırım birçok babanın yaptığının aynısıydı. Dokuz yaşındaki oğlum ben işten eve gelince beni görmemeye, benden kaçmaya çalışıyordu. Neden kaçmaya çalışıyordu, biliyor musunuz, Hocam?

- Hayır, neden?

- Çünkü onu görünce hemen şu soruyu soruyordum. “Oğlum bugün ödevini yaptın mı?” Tuhaf tuhaf bakıyor, gözünü kaçırıyor, daha da sıkıştırınca, hayır anlamına gelen, “cık” sesini çıkarıyordu. Kızıyordum, söyleniyordum, “Niye yapmıyorsun ödevini!” diyordum. Aramızda sürekli tartışmalar, sürtüşmeler oluşuyordu. Tabii bunun sonucunda bütün aile huzursuz oluyordu.

Burada biraz sustu, soluklandı. Sanki hatırlamak istemediği anılar vardı; onların üstesinden gelmeye çalışıyordu. Sonra konuşmaya devam etti:

- Ben sizin seminerinizden çıktıktan sonra düşünmeye başladım. “Ben ne biçim babayım,” diye kendime sordum. Seminer için geldiğim İstanbul’dan çalışma yerim olan Kayseri’ye gidinceye kadar düşündüm; otobüste bütün gece düşündüm ve sonra kendi kendime dedim ki, eşimle konuşayım, biz birlikte bir karar alalım. Diyelim ki bu çocuk isterse beş yıl sınıfta kalsın, ama doya doya çocukluğunu yaşasın.

- Radikal bir karar!

- Evet, uçta bir karar, ama bu karar içime çok iyi geldi, Hocam. Gerginliğim, üzüntüm gitti, içim rahat etti. Ben eve gelince eşime dedim ki, hadi gel otur, konuşalım. Yemekten sonra oturduk konuştuk, çocuklar yattı biz konuşmaya devam ettik. Seminerde anlatılanları aktardım, böyle böyle böyle diye izah ettim ona ve en nihayet dedim ki, ya benim gönlümden ne geçiyor sana söyleyeyim. Bizim oğlumuz var ya bizim oğlumuz, o isterse beş yıl sınıfta kalsın, ama çocukluğunu yaşasın! Şimdiye kadar onun çocukluğunu yaşamasıyla ilgili pek bir çaba göstermedik, bir bilinç göstermedik, oluruna bıraktık. Gel şimdi eğitirelim bunu.

- Eşiniz ne dedi?

- Hocam biliyor musun ne oldu?

- Ne oldu?

- Karım hayretle bana baktı ve dedi ki, “Bu ne biçim seminer be! Kim bu adam? Öyle şey mi olur; yok bizim ki çocukluğunu yaşayacakmış! Bizim çocuk çocukluğunu yaşarken öbürküler sınıflarını geçecek ilerleyecek! Öyle şey olmaz.”

- Anlıyorum; anne olarak çocuğunun geride kalmasını istemiyor, kaygılanıyor!

- Fakat hocam ben pes etmedim, bırakmadım, mücadeleye devam ettim. Her gün, her akşam gece yarısına kadar karımla konuştum. Üç gecenin sonunda bana, peki ne halin varsa gör, dedi.

- Pes etti, yani. Peki, sen ne yaptın?

- İşte onu dediği günün sabahı eşofmanımı, ayakkabımı şöyle kapının yanına bıraktım işe gittim; işten dönünce oğlumun gözüne baktım ve dedim ki, oğlum bugün doya doya oynadın mı? Bana hayretle baktı ve "Hayır!" anlamına gelen "cikk" dedi. O zaman, hadi gel beraber aşağıya ineceğiz, oynayacağız, dedim. Eşofmanımı giydim, ayakkabımı giydim, onunla beraber sokağa çıktık. Pencereden arkadaşları bakıyorlarmış, onlar da sokağa çıktılar; birlikte sokakta oyun oynadık. Akşam saat altıdan sekiz buçuğa kadar sokaktaydık. Eve gelince toz toprak içindeyiz, beraber banyoya girdik, duş yaptık. Havluyla kuruladım, çok mutluyduk ve o günden sonra işten dönünce her gün onunla oynamaya başladım. Her gün, her gün, her gün oynadım. Yedi gün sekiz gün sonraydı galiba, bir gün banyodan çıkarken onu kuruluyorum havluyla, kolumu tuttu, bana döndü ve dedi ki, baba ya, ben seni çok seviyorum. Hocam nefesim durdu, gözüm yaşardı, konuşamadım. Çünkü farkına vardım ki, şimdiye kadar sevdiğini hiç söylememişti. Düşündüm, şimdiye kadar hiç söylemediğinin farkında değildim; belki ömür boyu söylemeyecekti. "Ne büyük tehlike!" diye düşündüm. Ömür boyu onun bana bu cümleyi söylemediğinin farkında olmayacaktım.

- Demek farkına vardın, seni kutlarım. Senin farkına vardığın bu durum birçok anne ve babanın farkında olmadığı gizil, örtük ama önemli bir tehlike!

- İçimde bir şükür duygusu, havluyla çocuğumu kuruladım ve giydirdim ve artık her gün oyun oynamaya devam ettik. Zaman geçti, iki hafta sonra okul, öğretmen veli buluşması için okula davet etti. Daha önceki veli buluşmalarında öğretmen, "Sizin oğlunuz akıllı bir çocuk, ama ödevleri kargacık burgacık yazıyor, dikkat etmiyor. Sınıfta arkadaşlarını rahatsız ediyor, onları itiyor kakıyor, lütfen onunla konuşun. Ödevlerine ilgi gösterin, sınıfta arkadaşlarını rahatsız etmesin. Ödevlerini doğru dürüst yapsın," demişti. O nedenle öğretmen buluşmasına gitmekten çekiniyordum. Bu davet gelince ben eşime dedim ki, hadi okuldaki buluşmaya beraber gidelim! Yok, dedi, sen tek başına gideceksin, ben gelmeyeceğim.

- Eşiniz gelmek istemedi!

- Hayır istemedi. Ya beraber gidelim, diye ısrar ettim hayır hayır sen yalnız gideceksin dedi. Ben yalnız gittim ve diğer veliler geldikçe sıra bende olduğu halde sıranın arkasına geçtim, sıranın arkasına geçtim ki başka kimse olmadan öğretmenle konuşayım, diye. Mahcup olacağımı düşünüyordum. Her şeyin daha kötüye gittiğini düşünüyordum. En nihayet bütün veliler öğretmenle konuşmalarını bitirip gittiler. Sıra bende! Öğretmenin karşısına geçtim, bana baktı gülümsedi, siz ne yaptınız bu çocuğa, dedi. Hiç cevap vermedim, önüme baktım. Lütfen söyleyin ne yaptınız bu çocuğa, dedi. "Çok mu kötü hocam?" diye sordum. Gülümsedi, hayır, kötü değil, dedi. "Artık sınıfta arkadaşlarını hiç rahatsız etmiyor, ödevleri iyileşti, tam istediğim öğrenci oldu. Ne yaptınız bu çocuğa siz?"

- Herhalde bir baba olarak çok mutlu oldunuz?

- Hocam biliyor musunuz öğretmenin karşısında ağlamaya başladım. İnanamıyordum kulağıma, içimden, vay evladım, biz sana ne yaptık şimdiye kadar, duygusu vardı. Eve geldim, karım yüzüme baktı, gözlerim ağlamaktan kıpkırmızı. "O kadar mı kötü?" diye sordu. Ona da cevap veremedim Hocam, ona da cevap veremedim! Ağladım. Daha sonra anlattım. Hocam onun için sizin elinizi öpmek istedim, teşekkür ediyorum. Benim oğlumun ve onun küçüğü kızımın hayatını kurtardınız. Ailemin mutluluğu kurtuldu. Hakikaten bir insanın anavatani çocukluğuymuş. Anavatani mutlu olan bir çocuk çalışmasını, okulunu her şeyini bütün gücüyle yapar ve orada başarılı olurmuş.

"Gel seni yeniden kucaklayayım!" dedim. Kucaklaştık.

"Çocuklar gülsün diye!" yaşayalım. Çünkü insanın anavatani çocukluğudur. Çocuklar güler, oynayarak büyürse, sonunda büyükler güler. Büyükler mutlu olup gülümseyince tüm ülke, tüm insanlık güler. ocukların gülmesine hizmet veren herkese selam olsun!

Doğan CÜCELOĞLU